

Η Μαρτυρία του Paul Washer: Ένας Ψεύτης και Δειλός

Paul Washer

illbehonest.com/greek

Μου έχει ζητηθεί να δώσω την μαρτυρία μου, και αυτό είναι κάπως επίφοβο επειδή με την μαρτυρία μας είμαστε επιρρεπείς στο να γίνουμε εγωκεντρικοί και να απορροφηθούμε στον εαυτό μας και ακόμα να...παρουσιάσουμε τον εαυτό μας , με τέτοιο τρόπο ώστε να φανούμε ότι είμαστε ένα θύμα που μετά μας έσωσε ο Χριστός παρά κάποιος ένοχος που τον έσωσε ο Χριστός. Από το να κοιτάζω τους ανθρώπους, να μελετώ τις Γραφές και από το να κοιτάζω τον καθρέφτη της δικής μου ζωής βρήκα ότι οι άνθρωποι αγαπούν να μιλούν για τους εαυτούς τους. Έτσι, πρέπει πάντα να προσέχουμε σχετικά με τις δικές μας μαρτυρίες.

Μεγάλωσα σε ένα ράντσο, μια φάρμα. Εκτρέφαμε βόδια και άλογα ράτσας Quarter έτσι μεγάλωσα σαν ένα αγόρι της φάρμας και σαν καουμπόη Ο πατέρας μου ήταν άπιστος. Η μητέρα μου ήταν πιστή αλλά έχω μια μακρυνά κληρονομιά ανθρώπων στην οικογένεια μου που υπηρέτησαν τον Κύριο.

Η μητέρα μου ήταν από την Κροατία και η γιαγιά μου ήταν μια Χριστιανή Κροάτισσα και λόγω της πίστης της υπέφερε πάρα πολύ. Εάν είσαι Κροάτης, είσαι Καθολικός. Υπερβολικά Καθολικός. Και η γιαγιά μου πίστεψε ώστε όταν άφησε τον Καθολικισμό φαινόταν ότι ήταν και προδότισσα στην Κροατική κουλτούρα. Αλλά το τι έκανε τα πράγματα χειρότερα είναι ότι η μόνη Ευαγγελική εκκλησία που υπήρχε εκείνο τον καιρό ήταν Σερβική οι Κροάτες και οι Σέρβοι για αιώνες έχουν ένα μεγάλο πόλεμο μεταξύ τους και έτσι για αυτήν το να γίνει ένα μέρος από εκείνους το έκανε ακόμα χειρότερο. Αλλά μέσω της ζωής της η μητέρα μου πίστεψε όταν ήταν 12 χρονών, βλέποντας πως η μητέρα της υπέφερε για τον Χριστό.

Ο παππούς μου και η γιαγιά μου από τη μεριά του πατέρα μου ήταν από τους πρώτους Βαπτιστές ιεραπόστολους που πήγαν στην Βραζιλία.

Πριν να γεννηθώ προηγήθηκε ο αδελφός μου, ο αδελφός μου, Νταγκ. Και ο πατέρας μου κυριολεκτικά, όπως έγραψε σε ένα από τα γράμματα του, λάτρευε το χόμα στο οποίο περπατούσε ο αδελφός μου. Πριν λίγα χρόνια ανακάλυψα αλληλογραφία από τον πατέρα μου και τον παππού μου. Συγκεκριμένα ήταν ένα γράμμα από τον παππού μου που έλεγε, “Μπομπ” - αυτό ήταν το όνομα του πατέρα μου - “Φοβάμαι πολύ για σένα και φοβάμαι για το αγόρι σου επειδή σε άκουσα να λες ότι λατρεύεις το χόμα στο οποίο περπατά αυτό το αγόρι. Ο μεγάλος Θεός μας δεν θα ανεχτεί είδωλα στη ζωή κανενός ανθρώπου. Ο αδελφός μου έτρεξε στο δρόμο μια μέρα και τον χτύπησε ένα αυτοκίνητο και σκοτώθηκε. Και μπορείς να πεις ότι ένα μέρος του πατέρα μου πέθανε τότε. Ήταν τα πάντα για τον πατέρα μου. Και εγώ μεγάλωσα κάπως στη σκιά αυτής της κατάστασης. Για να είμαι ειλικρινείς μαζί σας ήταν πολύ δύσκολο. Ήταν εξαιρετικά δύσκολο. Έτσι εκεί στη φάρμα, στο ράντσο, ο πατέρας μου ήταν ένας άπιστος, αλλά υπήρχε ένα χάρισμα που πραγματικά μου έδωσε, με δίδαξε πως να εργαζομαι σκληρά. Συγκεκριμένα όταν ήμουν 12 χρονών με πήραν στο νοσοκομείο και θυμούμαι τον γιατρό να προειδοποιεί τον πατέρα μου λέγοντας: “Θα σκοτώσεις αυτό το αγόρι. Δεν είδα ποτέ μου ένα αγόρι σε τέτοια κατάσταση, η πλάτη του και όλα τα άλλα. Πρέπει να σταματήσεις να τον κάνεις να δουλεύει τόσο σκληρά.” Αλλά ξέρετε με μια έννοια ήταν πραγματικά πολύ σκληρά. Αλλά κατά κάποιο τρόπο ήταν ένα από τα μεγαλύτερα χαρίσματα. Πήγαμε σε ένα

όχι τόσο καλό προσχολικό και ανώτερο σχολείο, και δεν ήμουν ένας μαθητής που προσπαθούσε καθόλου. Αλλά θυμούνται όταν πήγα κολέγιο, στον πρώτο μου χρόνο, στη πρώτη μου τάξη, Αγγλικά, μου ζήτησαν να γράψω μια παράγραφο. Αυτή ήταν η πρώτη μου εργασία. Την απέτυχα. Δεν ήξερα πως να γράψω μια παράγραφο. Αλλά στο τέλος του εξαμήνου πήρα Α σε αυτή την τάξη. Γιατί; Επειδή το ένα πράγμα που μου έδωσε ο πατέρας μου ήταν δουλειά. Απλά δουλεύεις μέχρι να το κάνεις. Αυτό είναι όλο. Και αυτό είναι ένα καλό μάθημα για τους γονείς εδώ σήμερα, ειδικά αυτούς που διδάσκουν τα παιδιά τους στο σπίτι. Ξέρω ότι θέλουμε να δώσουμε στα παιδιά μας Λατινικά και Μαθηματικά και όλα αυτά τα διάφορα πράγματα αλλά το πιο σημαντικό πράγμα που μπορείς να δώσεις στο παιδί σου είναι ο Χριστός...και χαρακτήρα. Δώσε τους χαρακτήρα και μπορούν να καταφέρουν οτιδήποτε. Μπορεί να ξεκινήσουν τελευταίοι σε μια τάξη αλλά θα προχωρήσουν εάν διδαχτούν να εργάζονται.

Ο πατέρας μου ήταν ένα άτομο που πραγματικά με έσπρωχνε. Δεν ήμουν ένας πολύ καλός αθλητής αλλά ήμουν αθλητής και εάν είχα πετύχει 20 πόντους σε ένα παιχνίδι μου έλεγε: “Θα μπορούσες να πετύχεις 30.” Εάν έπαιρνα κάποια βαθμολογία σε κάτι “Θα μπορούσες να πας καλύτερα και με αυτό τον τρόπο θα μπορούσες να το κάνεις.” Και ήταν πάντα έτσι, το ποτήρι πάντα φαινόταν να είναι μισοάδειο. Ήταν πραγματικά πολύ δύσκολο. Ήταν ένας πολύ θυμωμένος άνθρωπος, ένας πολύ δυναμικός άνθρωπος, ένας πολύ δυνατός άνθρωπος. Μπορούσε να γίνει τρομακτικός. Είδα τον πατέρα μου σε μια περίπτωση, έξι άνδρες τον προσέγγισαν, άρχισαν να λογομαχούν μαζί του, και ο πατέρας μου τους κοίταξε και τους έξι και μετά τους είπε, “Με ξέρετε εμένα, θα σας ξυλοφορτώσω και τους έξι, με μια φορά, θα το κάνω εδώ. Ξέρετε ότι μπορώ να το κάνω.” Και αυτοί αποτραβήχτηκαν. Ήταν πραγματικά σπουδαίος. Αλλά ήταν πάντα θυμωμένος, πάντα ανικανοποίητος. Δεν έχει σημασία το τι γινόταν, απλά δεν ήταν αρκετό. Βλέπετε, όταν δεν έχεις τον Χριστό στη ζωή σου έτσι ακριβώς είναι. Τίποτα δεν μπορεί να ικανοποιήσει τον άνθρωπο εκτός από τον Χριστό.

Η σχέση μας ήταν πάρα πολύ δύσκολη. Ζούσα με μεγάλο φόβο. Και μετά, όταν ήμουν περίπου 16 χρονών φάνηκε ότι τα πράγματα άρχισαν να αλλάζουν. Ο Πατέρας μου και εγώ αρχίσαμε να έχουμε πραγματικά... μια καλύτερη σχέση. Σαν αγόρι ήμουν πάντα πολύ μικροκαμωμένος, “ο πιο αδύνατος της ομάδας.” Ξέρω ότι δεν ήμουν του επιπέδου του μεγαλύτερου μου αδελφού. Αλλά μόλις έγινα 16 φαίνεται ότι όλα άλλαξαν. Νομίζω ψήλωσα ένα πόδι εκείνο τον χρόνο, έβαλα λίγο βάρος και ήμουν κάτι περισσότερο ώστε ο πατέρας μου θα μπορούσε να είναι περήφανος για μένα. Έτσι τα πράγματα πήγαιναν καλά. Και μια μέρα εργαζόμαστε στο ράντσο. Μόλις έκλεισα τα 17 μου και τραβούσαμε σύρμα. Τώρα, εδώ στο Rhode Island μπορεί να μην ξέρετε τι είναι αυτό, αλλά παίρνεις ένα μεγάλο ρολό συρματοπλεγμα, περνάς ένα ατσάλινο πάσσαλο μέσα από αυτό, ένας άνδρας κρατά από την μια μεριά και ο άλλος από την άλλη και τραβάς το σύρμα για να φτιάξεις ένα φράχτη για άλογα ή βόδια. Και σαν περπατούσαμε μιλούσαμε, ακόμα και γελούσαμε, περνούσαμε καλά, και ξαφνικά ξεφώνισε. Και όταν ξεφώνισε τον άρπαξα και πέσαμε και οι δύο στο έδαφος και όταν τον γύρισα ήταν νεκρός. Πέθανε από μια μεγάλη καρδιακή προσβολή.

Τώρα, σε εκείνο το σημείο τα πάντα άλλαξαν στην ζωή μου. Τα πάντα. Δεν ήμουν Χριστιανός αλλά ήμουν γνωστός ως, “ένας καλός άνθρωπος,” ξέρετε, και μέσα σε μερικές εβδομάδες ερχόμουν στο σχολείο μεθυμένος. Κατέληξα να με διώξουν από την ομάδα της καλαθόσφαιρας στην οποία ήμουν ο αρχηγός. Πολλά και διάφορα πράγματα.

Τώρα, οι άνθρωποι το έβλεπαν αυτό και έλεγαν: “Ουάου...” και το έλεγαν. Το έβλεπαν αυτό και έλεγαν: “Αυτό το καημένο το παιδί...” Όχι, καθόλου. Βλέπετε, μας έμαθαν να σκεφτόμαστε ότι αυτός είναι ένα θύμα

του θανάτου του πατέρα του. Αυτό δεν είναι αλήθεια. Ο θάνατος του πατέρα μου, έδωσε την ευκαιρία στην διεφθαρμένη μου σάρκα να κάνει αυτό που πάντα ήθελε να κάνει. Δεν υπήρχε εξουσία. Μπορούσα να ζήσω τώρα. Γινόμουν πιο μεγάλος. Γινόμουν πιο δυνατός. Δεν θα μου πει κανένας τι να κάνω. Και έτσι δεν ήμουν ένα θύμα, ήμουν ένας ένοχος. Και αν και φαινόμουν ένα καλό αγόρι δεν ήμουν ένα καλό αγόρι μέσα μου. Απλώς είχα μια πολύ δυνατή μορφή εξουσίας πάνω από εμένα. Και εσείς παιδιά που διδάσκεστε στο σπίτι, πρέπει να αντιληφθείτε κάτι. Μπορεί να είναι η εξουσία της μητέρας ή του πατέρα σας και η σοφία και ακόμα η σχέση τους με τον Χριστό που κρατά σε έλεγχο την ηθική σου συμπεριφορά, ή σε έλεγχο την ανηθικότητα σου. Απλώς επειδή διδάσκεσαι στο σπίτι αυτό δεν σημαίνει ότι είσαι ένα άτομο του Θεού. Μπορεί να προσποιείσαι και ακόμα να μην ξέρεις ότι προσποιείσαι. Και τότε όταν αυτή η μορφή εξουσίας βγει από την ζωή σου γίνεσαι ένας άγριος άνθρωπος. Λοιπόν, όχι, στην πραγματικότητα δεν γίνεσαι ένας άγριος άνθρωπος απλά αρχίζεις να φανερώνεις το τι ήσουν πάντα στα κρυφά. Έτσι αν το δεις αυτό στον εαυτό σου σήμερα το πρωί - τρέξε στον Χριστό. Τρέξε στον Χριστό, βλέπετε.

Έτσι αποφοίτησα από το γυμνάσιο, δεν ήξερα τι θα έκανα και μια μέρα ήμουν στο δικαστήριο, για κάποιο λόγο, εκεί στη πόλη και ο προπονητής μου στη καλαθόσφαιρα ή ένας από τους δασκάλους μου στο σχολείο, με κοίταξε και μου λέει: “Ε, Washer! Θα καταταγείς στο στρατό;” του είπα, “Δεν ξέρω. Γιατί;” Αυτός είπε, “Επειδή αυτός είναι ο μόνος τόπος που μπορείς να πας, ή εκεί ή στη φυλακή.” Και αυτό με έκανε τόσο θυμωμένο. Μου είπε, “Επειδή δεν μπορείς να λειτουργείς στη κοινωνία.” Με έκανε τόσο έξαλλο ώστε πήγα και κάλεσα ένα σύμβουλο των μαθητών έστω και αν ήδη αποφοίτησα, μια πολύ καλή κυρία στο σχολείο μας και την συνάντησα στο σπίτι της και της είπα ότι ήθελα να πάω σε κάποιο πανεπιστήμιο. Έτσι γράφτηκα σε ένα πανεπιστήμιο, ένα καλό, μικρό αλλά πολύ καλό πανεπιστήμιο. Ξέρετε πως ο κόσμος προσπαθεί να δοξαστεί με κάποιο τρόπο... ξέρετε, ήμουν ένας αγωνιστής, ήμουν ένας πότης, ήμουν αυτό, ήμουν εκείνο... Ήμουν απλώς ο πιο εγωκεντρικός, εγωιστής, άχρηστος βλάκας άνθρωπος που γνώρισες ποτέ στη ζωή σου. Ήταν όλα απλώς γύρω από εμένα. Ήθελα να πάρω καλούς βαθμούς για να γίνω δικηγόρος και να κάνω πολλά λεφτά. Σήκωνα βάρη 3 ώρες την ημέρα επειδή ήθελα να γίνω πιο μεγάλος και πιο δυνατός από όλους τους άλλους νέους. Έκανα ότι μπορούσα για να είμαι το κέντρο της προσοχής. Απλώς ήθελα πάντα να είμαι ένας υπερήρωας. Απλώς ματαιότητα. Ματαιότητα. Και όσο περισσότερο δίνεσαι σε αυτό, τόσο πιο γελοίος φαίνεσαι. Απλώς, ξέρετε, “Ο αυτοκράτορας δεν φορούσε ρούχα.” Και απλώς συνέχιζα με αυτό τον τρόπο. Και μετά, σαν το κάνεις αυτό, αφήνεις τον εαυτό σου περισσότερο και περισσότερο στην αυταπάτη. Και αρχίζεις να λες ψέμματα. Ήμουν ένας από τους μεγαλύτερους ψεύτες που γνώρισες στη ζωή σου. Θυμούμαι μια φορά που έλεγα ψέμματα σε ένα - πήγα με ένα φίλο μου και αυτός μου είπε, “Δεν θέλω να δουλέψω αύριο. Θα είναι μια όμορφη μέρα.” Εγώ είπα, “Δεν υπάρχει πρόβλημα. Πάμε να μιλήσουμε στο αφεντικό μας.” Έτσι μπήκα μέσα και επινόησα την μεγαλύτερη ιστορία απλά από το τίποτα. Ένα από τα μεγαλύτερα ψέμματα στο κόσμο και βγήκαμε έξω και ο φίλος μου με κοίταξε, ο καλύτερος μου φίλος, και μου είπε, “Ξέρεις, είσαι τρομακτικός. Είσαι τρομακτικός.” Και εγώ είπα, “Τι εννοείς;” Αυτός είπε, “Ήξερα ότι έλεγες ψέμματα και όμως σε πίστεψα.” Και το έκανα αυτό.

Αλλά ένα από τα πιο θαυμαστά πράγματα είναι ότι ο Θεός δεν επέτρεψε στην συνείδηση μου να καυτηριαστεί. Όσο πιο βαθιά έμπαινα στην ματαιότητα μου, τόσο πιο πολύ μισούσα τον εαυτό μου, τόσο πιο σκοτεινό έβλεπα τον εαυτό μου. Και μετά το έργο του Αγίου Πνεύματος... Απλώς όλα στην ζωή μου ήταν ένα ψέμα.

Έκανα μεταγραφή από το σχολείο επειδή αποφάσισα ότι θα γινόμουν δικηγόρος στα πετρέλαια και το

φυσικό αέριο έτσι πήγα στο Πανεπιστήμιο του Τέξας και σκέφτηκα, “Αυτή είναι μια καινούρια ευκαιρία. Θα είμαι ένας διαφορετικός άνθρωπος όταν πάω εκεί.” Λοιπόν, ξέρετε πως πήγε αυτό. Δεν ήμουν ένας διαφορετικός άνθρωπος. Απλώς πήρε μερικές εβδομάδες και πιάστηκα στα ίδια ψέμματα και έπρεπε να ζω κάτι εντελώς ψεύτικο, απλώς σε όλα. Και αντιλήφθηκα ότι ήμουν παγιδευμένος, δεν μπορούσα να αλλάξω. Και μερικές φορές - και δεν ξέρω εάν και εσείς το κάνετε αλλά σηκώνομαι το πρωί για να πάω στη τάξη και θυμούμαι να μπαίνω μέσα, ξέρετε, ήταν σκοτεινά, άναβα το φως στο μπάνιο, άνοιγα το νερό στο ντους και σαν στεκόμουν στο ντους και σε τέτοιο σκοτάδι, όχι έξω στο δωμάτιο, αλλά μέσα μου ήταν σαν μια απόλυτη απελπισία. “Γιατί - “ δεν ήταν ένα φιλοσοφικό, “Γιατί είμαι ζωντανός;” Ήταν απλώς σκοτάδι. Δεν υπάρχει ελπίδα. Δεν υπάρχει τίποτα. Δεν υπάρχει απολύτως τίποτα.

Και επειδή αγαπούσα τον εαυτό μου και ήθελα να ήμουν το κέντρο της προσοχής όλων, σήκωνα βάρη. Ζούσα για να σηκώνω βάρη και ήμουν πάνω σε στεροειδή. Και θυμούμαι μια νύχτα, ήταν 1 το πρωί, δεν μπορούσα να κοιμηθώ και κρατούσα ένα μπουκάλι με χάπια στο χέρι μου και απλώς τα κοίταζα και έλεγα στον εαυτό μου, “Ξέρω ότι αυτά δεν θα με σκότωναν εάν τα έπαιρνα όλα μια φορά αλλά θα ήθελα να είχα κάτι που να το έκανε αυτό - είμαι τόσο δυστυχημένος.” Και συνέχιζα να λέω ξανά και ξανά, θυμούμαι ήταν η λέξη, “Είμαι ο πιο δυστυχημένος άνθρωπος πάνω σε αυτό τον πλανήτη.”

Ξέρετε, εξωτερικά - για μερικούς από εσάς που μπορεί να νομίζετε ότι ο κόσμος είναι περίφημος πήρα μέρος σε αυτόν τον περίφημο κόσμο. Εννοώ, ήμουν ένας πασίγνωστος άνδρας με τον οποίο μπορούσες να τριγυρνάς. Ξέρεις, πάντα γελώ όταν σκεφτώ - Ήξερα πολύ όμορφους ανθρώπους, μανεκέν και αυτό και εκείνο και πάντα γελώ όποτε δω ένα μανεκέν πάνω σε πινακίδα διαφημίσεων. Επειδή θα πω στους νεαρούς άνδρες, “Βλέπετε αυτή την όμορφη γυναίκα εκεί;” Αυτοί λένε, “Ναι.” Εγώ λέω, “Την είδα στις 4 το πρωί με το κεφάλι της μέσα στη τουαλέτα, να κάνει εμετό. Την είδα χωρίς το μακιγιάζ της.” Και, ξέρετε, τα είδα αυτά, ήμουν εκεί, τα έκανα αυτά, είχα αυτό το μπλουζάκι και απλώς - εκτός και αν ο Θεός καυτηριάσει την συνείδηση σου άσχετα με το πόσο όμορφη φαίνεται η ζωή εξωτερικά, είναι το πιο αηδιαστικό πράγμα στο κόσμο εσωτερικά. Απλώς ήξερα ότι η ζωή μου ήταν άθλια. Αλλά νομίζω ότι το χειρότερο πράγμα για αυτό είναι ότι - ήξερα ότι η ζωή μου ήταν απλώς μια επινόηση, ήταν όλα ένα ψέμα. Και ήξερα ότι ήμουν δεμένος επειδή κάποιος μπορούσε να με ρωτήσει μια απλή ερώτηση και δεν μπορούσα να τους πω την αλήθεια. Έκανα απλώς μια επινόηση επειδή ήξερα ότι μπορούσα. Ένας από τους φίλους μου είπε, “Φίλε, εσύ θα γίνεις ένας σπουδαίος δικηγόρος.” Και σκεφτόμουν μέσα μου, “Ναι, θα καταλήξω στη φυλακή ή την αυτοκτονία.” Ξέρετε, ήξερα ότι αυτό θα γινόταν.

Και έτσι καθόμουν εκεί στο κρεβάτι, ήταν περίπου 1:00, 1:30 το πρωί και ακούστηκε ένα χτύπημα στη πόρτα. Σκέφτηκα, “Τι είναι αυτό;” Έτσι άνοιξα την πόρτα, ήταν ένα σύμπλεγμα διαμερισμάτων για φοιτητές πανεπιστημίου, άνοιξα την πόρτα και βλέπω ένα νεαρό εκεί, περίπου τόσο ψηλός, ένας πρωτοετής φοιτητής, και έτρεμε. Εγώ τον κοίταζα και αυτός είπε, “Πιθανόν να με δείς.” Τον κοίταξα και του είπα, “Ξέρεις, πιθανόν να έχεις δίκαιο.” Και αυτός είπε, “Αλλά πρέπει να σου πω κάτι.” Και σκεφτόμουν, αυτός ο νέος είναι - κάτι θα έχει, ξέρεις. Μου λέει, “Πρέπει να σου πω κάτι.” Και του είπα, “Εντάξει.” Μου λέει, “Δεν το αντέχω άλλο. Σε φοβούμαι, αλλά περισσότερο φοβούμαι τον Θεό και δεν το αντέχω άλλο.” Και εγώ του λέω, “Εντάξει, τι;” Λέει, “Επί δύο εβδομάδες ο Θεός μου λέει να έρθω και να σου πω κάτι αλλά φοβόμουν να το κάνω, αλλά δεν μπορώ να κοιμηθώ και πρέπει να σου πω.” Και εγώ λέω, “Αυτό είναι - πραγματικά με φρικάρεις.”

Και είπα, “Εντάξει,” και αστειευόμενος του λέω, “Εντάξει, τι έχει να μου πει ο Θεός;” Να τι μου είπε,

“Είσαι δυστυχημένος και θα παραμείνεις δυστυχημένος μέχρι να παραδώσεις την ζωή σου στο Ιησού Χριστό.” Και, εννοώ, ήταν σαν να με χτύπησε με ένα φορτηγό, επειδή σκέφτηκα μέσα μου, ξέρεις, όταν σκεφτόμουν ότι είμαι ο πιο δυστυχημένος άνθρωπος δεν το έλεγα δυνατά. Δεν μπορούσε να το ακούσει δια μέσου της πόρτας. Και έτσι μέχρι τις 4:30 το πρωί απλώς περπατούσαμε γύρω στη πανεπιστημιούπολη και μου έλεγε πράγματα και τον κοίταξα και του είπα, “Κοίταξε, ξέρω την Καθολική Εκκλησία και ξέρω τους Βαπτιστές και ξέρω ότι είναι σε αντίθετες μεριές. Ξέρω και τις δύο ομάδες και δεν θέλω να έχω να κάνω οτιδήποτε με αυτές.” Και αυτό είναι που μου είπε, μου είπε, “Ωραία, αλλά εγώ δεν μιλώ για τους Καθολικούς και δεν μιλώ για τους Βαπτιστές. Εγώ μιλώ για το πρόσωπο του Ιησού Χριστού και συγγνώμη, αλλά δεν μπορείς να γλυτώσεις από αυτό. Τι θα κάνεις με Αυτόν;”

Και άρχισα πραγματικά να το σκέφτομαι. Απλώς το σκέφτηκα και το σκέφτηκα. Και η μαμά μου είχε βάλει μια παλιά Βίβλο του King James μέσα στη βαλίτσα μου και τη βρήκα κάπου μέσα στο διαμέρισμα μου - την γύρευα, την είχα βάλει κάπου Και άνοιξα την Βίβλο, μερικές μέρες αργότερα, και έλεγε αυτό, το άνοιξα σε ένα εδάφιο που έλεγε, “Οι ημέρες του ανθρώπου είναι σαν το χορτάρι, σαν το άνθος του χωραφιού, έτσι ανθίζει επειδή, ο άνεμος περνάει από πάνω του, και δεν υπάρχει πλέον, και ο τόπος του δεν το γνωρίζει πλέον.” Αυτό με έκανε να θυμώσω επειδή κάθισα εκεί και είπα, “Το γνωρίζω αυτό. Αυτό είναι μέρος του προβλήματος μου.” Επειδή θυμούμαι τον πατέρα μου - ήταν πολύ έξυπνος, πολύ δυνατός, πολύ αξιосέβαστος, όμως όταν πέθανε θυμούμαι στη κηδεία, όταν κόσμος ήρθε για να δουν εκείνο το βράδυ τους είδα να μιλούν για τις επιχειρήσεις τους, τους καλύτερους του φίλους, μερικοί από αυτούς ακόμα γελούσαν, ξέρετε, ήταν ειλικρινείς αλλά ήταν σαν να πέθανε ο πατέρας μου και όλοι θα συνεχίσουν με την ζωή τους. Και σκέφτηκα μέσα μου, “Έτσι ακριβώς θα είναι με μένα. Το ίδιο είναι για όλους. Είσαι σαν χορτάρι, Πεθαίνεις.”

Και έτσι πήρα την Βίβλο και απλώς την έβαλα πίσω, έτσι, γρήγορα και απλώς είπα, βασικά, “Ευχαριστώ Θεέ που μου είπες κάτι που ήδη ήξερα.” Αλλά μετά την πήρα ξανά μετά από μερικά λεπτά, και έλεγε, “Το έλεος, όμως, του Κυρίου είναι από τον αιώνα και μέχρι τον αιώνα, επάνω σ’αυτούς που Τον φοβούνται.” Και το “αιώνια” είναι το μέρος που ξεχώρισε για μένα. Και έτσι διάβαζα λίγο και άκουγα αυτόν τον τύπο λίγο και άρχισα να καταλαβαίνω κάτι από το ευαγγέλιο. Και μετά μια μέρα ήμουν στην βιβλιοθήκη των φοιτητών, στο Πανεπιστήμιο του Τέξας και κάναμε κάποιες μελέτες για τα πετρέλαια επειδή είχαμε αυτή την ομάδα - συναγωνιζόμαστε εναντίον άλλων ομάδων εκεί στο πανεπιστήμιο, ξέρετε, αυτή την κατάσταση μέσα στη τάξη όπου παρουσιάζεις αυτές τις εταιρίες και πρέπει να κάνεις όλο και διαφορετικά πράγματα από μελέτες για πετρέλαια μέχρι λογιστική. Και έτσι κάνουμε αυτές τις μελέτες και ένα από τα κορίτσια, το μόνο κορίτσι στην ομάδα μας, με πλησιάζει και μου λέει, “Ε, κάνω πάρτι αύριο το βράδυ. Θέλεις να έρθεις;” Και εγώ πέρασα από αυτό το στάδιο του να γλεντώ και όλα αλλά έφθασα στο σημείο όπου δεν πήγαινα σε πάρτι πλέον απλώς πήγαινα σε μπαρ, ξέρετε, εννοώ ένα μπαρ - ηλικιωμένοι άνδρες, ξέρετε, απλώς πήγαινα σε μπαρ, καθόμουν εκεί και γινόμουν τύφλα στο μεθύσι. Μπορεί να περνούσαν 2 εβδομάδες χωρίς να μιλήσω σε κανένα. Απλά δεν με ένοιαζε πλέον. Και ακόμα δεν ξέρω τι με κινούσε να θέλω να παίρνω καλούς βαθμούς συνεχώς. Φαντάζομαι ήταν ο μόνος λόγος που είχα για να ζω. Έτσι την κοίταξα και είπα, “Όχι, δεν θα έρθω στο πάρτι σου.” Και με κοίταξε και όλοι οι νεαροί που με ήξεραν κοίταζαν και κάπως, χαμογελώντας και κοιτάζοντας με ενώ της μιλούσα. Της λέω, “Δεν θα έρθω στο πάρτι σου.” Και αυτή είπε, “Γιατί;” Και ειλικρινά, το τι θα σας πω είναι η αλήθεια την κοίταξα, δεν ήταν προσχεδιασμένο, δεν ήταν οτιδήποτε, απλώς την κοίταξα και αυτό είναι που της είπα, είπα, “δεν θα έρθω στο πάρτι σου επειδή πιστεύω στον Ιησού Χριστό

και θα Τον ακολουθήσω.” Όταν το είπα αυτό, είδα το πρόσωπο της και είδα τους φίλους μου, γνωριμίες που είχα σε αυτή την ομάδα, τους είδα να με κοιτάζουν με το πιο σοκαρισμένο βλέμμα στο πρόσωπο τους σαν να έλεγαν, “Τι στο καλό κάνει αυτός τώρα;” Και ήταν σαν - είδατε αυτά τα κινούμενα σχέδια όπου μια λάμπα κάνει “κλικ” Στη κυριολεξία αυτό έκανε - Ακόμα θυμούμαι την συγκεκριμένη στιγμή - έκανε... ήταν απλώς... και την κοίταξα και με κοίταξε και εκείνη και εγώ είπα, “Αυτό είναι ακριβώς που θα κάνω. Θα βγω από αυτό το κτίριο τώρα και θα ακολουθήσω τον Ιησού Χριστό. Αγαπώ τον Ιησού Χριστό και θα ακολουθήσω τον Ιησού Χριστό.” Και γύρισα μακριά από αυτούς, μάζεψα τα πράγματα μου και άρχισα να βγαίνω από την βιβλιοθήκη και, κυριολεκτικά, ήταν σαν να κάποιος με κουβαλούσε. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι ο Θεός με αγαπούσε και όλες μου οι αμαρτίες έφυγαν. Αυτό μόνο ήξερα.

Και όταν ασχολείσαι με ψυχές πρέπει να είσαι πολύ προσεκτικός - θα κάνω μια μικρή θεολογική δήλωση εδώ τώρα, πρέπει να είστε πολύ πολύ προσεκτικοί επειδή σωζόμαστε με την μετάνοια και την πίστη αλλά στα αρχικά στάδια της μετατροπής αυτό δεν φανερώνεται πάντα με τον ίδιο τρόπο. Για παράδειγμα, ήμουν ένας κακός, κακός άνθρωπος αλλά δεν καθόμουν εκεί εκείνη την στιγμή και σκεφτόμουν πόσο κακός ήμουν, αυτή δεν ήταν μια τέλεια Πουριτανή επίδειξη της μετάνοιας, δεν σκεφτόμουν για αυτό. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι ο Θεός με αγαπούσε και ήμουν συμφιλιωμένος μαζί Του. Και ούτε μπορούσα να χρησιμοποιήσω αυτή την λέξη αλλά αυτό είναι που ήξερα. Τώρα, λες, “Λοιπόν, δεν υπήρχε μετάνοια.” Ναι, υπήρχε. Άρχισε να φανερώνεται, εννοώ, κάθε μέρα έβλεπα όλο και περισσότερο πόσο κακός ήμουν και αυτό μου ράγιζε την καρδιά περισσότερο και περισσότερο.

Έτσι όταν ασχολείσαι με ψυχές πρέπει να είσαι πάρα πολύ προσεκτικός επειδή είδα ανθρώπους που βρίσκουν πολύ λίγη σιγουριά επειδή υποτίθεται δεν είχαν εκείνη την τέλεια Πουριτανή, αναμορφωμένη εμπειρία - ούτε ο Jonathan Edwards την είχε. Αλλά στο τέλος τι γίνεται: η μετάνοια αρχίζει, η πίστη αρχίζει.

Ήμουν τόσο χαρούμενος και πλησίασα την πόρτα της βιβλιοθήκης και την άνοιξα και μπήκε μέσα ένα κορίτσι που αργότερα έμαθα ότι προσευχόταν για εμένα επί 6 μήνες, αυτή και μερικοί άλλοι που ήταν στο ίδιο σύμπλεγμα διαμερισμάτων μαζί μου, και όταν άνοιξα την πόρτα αυτή είπε, “Πολ;!” Και εγώ είπα, “Ναι;” Αυτή είπε, “Τι συνέβη σε σένα;!” Εγώ είπα, “Τι εννοείς τι συνέβη σε μένα;” Αυτή είπε, “Το πρόσωπο σου. Είσαι απλά - Τι συνέβη σε σένα;” Και εγώ είπα, “Δεν ξέρω.” Και θυμούμαι ότι φοβήθηκα. Ήξερα ότι ήμουν ένας διαφορετικός άνθρωπος. Ήμουν ένας διαφορετικός άνθρωπος. Και απλά περπατούσα, έτρεχα - Έτρεχα όταν κανείς δεν με κοίταζε και περπατούσα όταν άνθρωποι περνούσαν δίπλα μου, Έπρεπε να επιστρέψω και βρήκα αυτόν τον νέο που ήρθε στο διαμέρισμα μου. Και του είπα, “Μάικ, φοβάμαι!” Αυτός είπε, “Τι συμβαίνει;” Είπα, “Δεν είμαι εγώ πλέον. Δεν είμαι ο εαυτός μου.” Και έτσι με πήρε σε αυτό τον τύπο που τον μαθήτευσε, που ήταν ο μόνιμος, ξέρετε, ο επόπτης, που ήταν ένας Χριστιανός, Ο Μάικ Μάρτιν, ένας μεγάλος άνδρας από το Τέξας. Και έτσι χτύπησα την πόρτα και ο Μάικ είπε, “Τι γίνεται;” Ο Μάικ είπε, “Πες του τι γίνεται.” Και οι δύο ονομαζόταν Μάικ. Και εγώ του είπα, “Δεν ξέρω. Πιστεύω στον Ιησού και δεν είμαι ο ίδιος άνθρωπος που ήμουν πριν μια ώρα.” Και αυτός είπε, χτυπώντας με στη πλάτη, ξέρετε, ένας μεγάλος Τεξανός, λέει, “Φίλε, αναγεννήθηκες!” Αυτό είναι που είπε. Και εγώ είπα, “Τι είναι αυτό;!” Ξέρετε, “Τι σημαίνει αυτό;” Έτσι για περίπου ενάμιση μήνα ήταν απλώς θαυμάσια. Το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ ήταν τον Ιησού. Θυμούμαι ότι ακριβώς την επόμενη μέρα μου αγόρασαν μια Βίβλο για μελέτη, του Ryrie. Είχα εκείνη την Βίβλο, την έπαιρνα στη τάξη. Και οι φίλοι μου με κοίταζαν πάλι, σαν, “Τι σκαρώνεις τώρα, Washer;” Εγώ είπα, “Όχι, αναγεννήθηκα, δεν είμαι το ίδιο άτομο.” Θυμούμαι σαν περπατούσα την δεύτερη μέρα από την τάξη και υπήρχε ένα μεγάλο πλήθος έξω από το φοιτητικό εμπορικό κέντρο και ένας

τύπος καθόταν εκεί, σαν να κήρυττε, αλλά δεν κήρυττε μιλούσε για τον ανθρωπισμό και το ελεύθερο σεξ και όλα αυτά τα διαφορετικά πράγματα και ότι δεν υπάρχει ηθική και δεν ήξερα τίποτα αλλά θύμωσα τόσο πολύ, ήξερα ότι ήταν ένας ψεύτης. Και έτσι πέρασα μέσα από το πλήθος, είναι σαν να κάτι με σήκωσε και απλά με έσπρωξε, και πήγα ακριβώς εκεί όπου ήταν αυτός και του είπα, “Κύριε,” - με μια πολύ δυνατή φωνή - “Είσαι ένας ψεύτης και είσαι ένας απατεώνας και παραπλανάς όλον αυτό τον κόσμο.” Έτσι εκείνο ήταν το πρώτο μου κήρυγμα. Δεν άλλαξαν πολύ από τότε.

Και για κάπου ένα μήνα όλα πήγαιναν πολύ καλά επειδή έχει φορές που ο Θεός σώζει ένα άτομο και κυριολεκτικά τον εμβυθίζει στη χάρη για να τον προστατεύσει. Και μετά ένας τύπος με πλησιάζει και μου λέει..., και του είπα ότι είμαι Χριστιανός, μου λέει, “Πότε προσευχήθηκες την προσευχή;” Και εγώ είπα, “Ποια προσευχή;” Αυτός λέει, “Πότε προσευχήθηκες την προσευχή;” Εγώ είπα, “Ποια προσευχή;” Αυτός λέει, “Την προσευχή.” Και έτσι κάθισα μαζί μου και μου εξήγησε πως να προσευχηθώ και να ζητήσω του Ιησού να έρθει μέσα στη καρδιά μου. Έτσι εγώ σκέφτηκα, “Εγώ δεν το έκανα αυτό...” Και τότε, για τους επόμενους δύο μήνες, τουλάχιστο έξι εβδομάδες, όλη η δυστυχία επέστρεψε. Κάθε μέρα έλεγα, “Αν δεν έκανα αυτήν την προσευχή ορθά, αν δεν την έκανα αυτή την προσευχή σωστά...” και έκανα την προσευχή ξανά και ξανά...και μια μέρα αντιλήφθηκα ότι αυτό είναι ηλίθιο. Είμαι ένα καινούργιο δημιούργημα. Έγινα ένα καινούργιο δημιούργημα εκείνη την μέρα μέσα στη βιβλιοθήκη.

Αλλά να τι συνέβη: Όταν πίστεψα, εννοώ, μιλούσα πολύ βρώμικα, εννοώ, ένα βρωμερό στόμα και σταμάτησε έτσι απλά. Σταμάτησε το ποτό, το άλλο πράγμα σταμάτησε, Το τι δεν σταμάτησε ήταν...να λέω ψέμματα και να υπερβάλλω. Λες εσύ, “Τότε, δεν ήσουν σωσμένος επειδή οι ψεύτες δεν κληρονομούν την Βασιλεία.” Λοιπόν, όχι, υπήρχε μια μεγάλη διαφορά. Μπορούσα να πω ένα ψέμα τόσο μεγάλο και ήταν σαν να ο Θεός να περνούσε ένα δόρυ μέσα από την καρδιά μου κάθε φορά που το έκανα. Και έπρεπε να επιστρέψω, είναι το πιο ταπεινωτικό πράγμα στο κόσμο, και να πάω στο φίλο μου και να του πω, “Σου είπα ψέμματα” ή “Υπέρβαλα σε τούτο.” Εννοώ, ήταν σαν στιλέτα. Ήταν απαίσια. Είναι σαν να κάποιος κολλούσε ένα μαχαίρι στο λαιμό σου και απλώς ξέσχιζε όλο σου το σώμα κάθε φορά. Ξανά, ο Θεός αφαιρεί κάποια πράγματα από τις ζωές μας την στιγμή που πιστεύουμε. Επιτρέπει άλλα πράγματα να μείνουν μέχρι να εργαστεί μέσα από αυτά προοδευτικά και μας κάνει να περπατήσουμε με ταπεινοφροσύνη, μας κάνει να μην βιαζόμαστε και να κρίνουμε άλλους. Ξέρουμε ότι ο αγιασμός είναι μια πορεία.

Λοιπόν, σχεδόν ήξερα - Αυτό θα είναι πραγματικά δύσκολο να το εξηγήσω, αλλά σχεδόν ήξερα την στιγμή που πίστεψα ότι θα κήρυττα επίσης. Και ο λόγος γιατί ήξερα ήταν επειδή όταν ήμουν μικρός, 14, 15 χρονών, 13, 12.... Είχα όνειρα το βράδυ και έβλεπα πάντα τον εαυτό μου να στέκεται μπροστά σε μια κόκκινη κουρτίνα, μια απλή κόκκινη κουρτίνα και ένα απλό ξύλινο άμβωνα και εγώ κήρυττα και συνήθως ξυπνούσα κλαίγοντας και έλεγα, “Θεέ” - επειδή μισούσα την ιδέα να γίνω κήρυκας - Είπα, “Θα κάνω οτιδήποτε. Θα σωθώ” - Συνήθιζα να το λέω αυτό - “εάν απλά μου υποσχεθείς ότι δεν είναι ανάγκη να κηρύττω επειδή δεν θέλω να το κάνω αυτό.”

Έτσι κάπως ήξερα ότι αυτό ήταν κάτι... Και ήταν. Ήταν κάτι που άρχισε να έρχεται και ένιωσα ότι ήμουν αναγκασμένος να δώσω μαρτυρία στους ανθρώπους. Θυμούνται που στεκόμουν στην πανεπιστημιούπολη και μοίραζα φυλλάδια και, ξέρετε, περνούσαν κορίτσια, τα κορίτσια που πριν, ξέρετε, μάλλον θα σκεφτόταν ότι ήμουν κάποιος, τους έδινα φυλλάδια και τα έπαιρναν, γελούσαν και τα τσαλάκωναν μπροστά στο πρόσωπο μου και τα έριχναν στο έδαφος. Οι φίλοι μου με πλησιάζαν και με τραβούσαν στην άκρη και μου έλεγαν, “Τι έκανες;”

“Εγινες μέλος σε κάποια αίρεση; Τι στο καλό κάνεις;” “Στέκεσαι στη μέση της πανεπιστημιούπολης, και ο κόσμος νομίζει ότι τρελάθηκες.” Και θυμούμαι, τους ρώτησα μια φορά, με πήραν τρεις, και τους είπα, “Πιστεύετε ότι ο Ιησούς πέθανε;” Και αυτοί είπαν, “Μα, σίγουρα πιστεύουμε. Ξέρεις, όλοι το ξέρουν αυτό. Το έκανε αυτό. Εγώ πάω εκκλησία, ναι.” και εγώ λέω, “Πέθανε!” Αυτοί είπαν, “Ναι.” Είπα, “Τι άλλο μπορώ να κάνω; Είμαι ένας φυλακισμένος τώρα. Δεν έχω άλλες επιλογές. Είμαι δικός Του.”

Και υπήρχαν πολλοί αγώνες και πράγματα που συνέβαιναν, αλλά...κάτι που πραγματικά - Θέλω να το μοιραστώ μαζί σας - Πριν περίπου 2 χρόνια, πριν 3 χρόνια ένας άνδρας μου μίλησε και μου είπε, “Αδελφέ Πολ δεν θέλουμε να σε εξυψώσουμε ή κάτι παρόμοιο, αλλά θέλουμε να μοιραστούμε μαζί σου - Σε ευχαριστούμε για δύο πράγματα: Πρώτο, για την τόλμη σου - που θα σταθείς και θα πεις τα πράγματα που λες έστω και αν οι άνθρωποι σε μισούν. Και δεύτερο, για το ότι λες την αλήθεια.” Μου το είπαν αυτό και δεν το καλοσκέφτηκα και μετά μπήκα στο αυτοκίνητο μου και οδήγησα πίσω στην εκκλησία όπου υπηρετούσα και βγήκα από το αυτοκίνητο και ξαφνικά μου χτύπησαν αυτά που μου είπαν. Και άρχισα να κλαίω ανεξέλεγκτα. Έπρεπε να μπω στην εκκλησία και να πάω στο γραφείο μου. Ο λόγος γιατί, σκέφτηκα, “Κοιτάξτε τι έλεγαν ...θάρρος και αλήθεια.” Πριν να πιστέψω, έστω και αν ήμουν δυνατός, πολλά πράγματα, ήμουν τόσο τρομοκρατημένος από όλους. Νομίζω αυτός ήταν ο λόγος γιατί σήκωνα βάρη τόσο πολύ, εννοώ, δεν θα ήθελα να μπω σε ένα σουπερμάρκετ και να επιστρέψω κάτι, ξέρετε, φοβόμουν μήπως κάποιος θυμώσει ή κάτι. Και μετά κοίταξα πίσω και σκέφτηκα: “Εάν υπήρχε ένα πράγμα που με έκανε ξεχωριστό στη ζωή μου πριν τον Χριστό είναι ότι ήμουν ένας ψεύτης.” Έλεγα ψέμματα περισσότερο από οποιοδήποτε άνθρωπο που ήξερα ποτέ. Και καθόμουν εκεί και έλεγα, “Τώρα είμαι γνωστός ως θαρραλέος και κάποιος που λέει την αλήθεια ενώ ήμουν ο πιο δειλός και ο μεγαλύτερος ψεύτης.”

Το βλέπετε αυτό; Δεν είναι καταπληκτικό; Και ακόμα σήμερα θα ήμουν ο πιο δειλός και ο μεγαλύτερος ψεύτης εάν δεν ήταν για την χάρη του Θεού. Και το βρίσω καταπληκτικό - όταν διαβάζω το βιβλίο “Η ζωή του George Muller,” ξέρετε, διαχειριζόταν εκατομμύρια δολάρια, βασικά πέθανε με τίποτα παρά το κουστούμι που φορούσε, φρόντιζε δεκάδες χιλιάδες ορφανά, η φήμη του ήταν η διαχείριση των οικονομικών, και όμως, πριν να πιστέψει ήταν ένας κλέφτης που έκλεβε λεφτά από τον ίδιο του τον πατέρα, τον έριξαν στη φυλακή επειδή έκλεβε τους ανθρώπους και δεν πλήρωνε τα χρέη του. Δεν είναι αυτό καταπληκτικό; Ο Θεός το παίρνει αυτό που δεν είναι και το κάνει στο να είναι. Αυτό σημαίνει ότι όλα είναι από την χάρη του Θεού.

Μερικές φορές κοιτάζω τα παιδιά μου και λέω, “Πιστεύετε ότι είμαι ένας καλός πατέρας και ότι αγαπώ την μητέρα σας;” Και αυτοί λένε, “Ναι, πατέρα.” Και εγώ λέω, “Ο μόνος λόγος που μπορείτε να το πείτε αυτό είναι για αυτό που ο Θεός έκανε για τον πατέρα σας, επειδή ο πατέρας σας δεν θα μπορούσε ποτέ να παντρευτεί, να έχει ένα γάμο, δεν θα ήταν ικανός ποτέ να φροντίζει για παιδιά, επειδή ήταν δεμένος με την ίδια του τη ματαιοδοξία και την αμαρτία. Έτσι οτιδήποτε καλό που παίρνετε από αυτό τον άνθρωπο είναι το αναδημιουργημένο έργο του Κυρίου μας και Σωτήρα, Ιησού Χριστού.”

Και μετά που σώθηκα, ήμουν πολύ, πολύ τυχερός να πάω σε μια εκκλησία, ήταν απλώς μια ανεξάρτητη εκκλησία Βαπτιστών, αλλά ανεξάρτητη, όχι σαν θρησκευτικό δόγμα, ήταν απλώς μια εκκλησία Βαπτιστών. Και ο πάστορας εκεί ήταν ένας από τους πιο ασυνήθιστους ανθρώπους που έχω γνωρίσει. Δεν ήταν αναμορφωμένος, δεν ήταν τίποτα κάτι τέτοιο - δεν έχω δει μέχρι σήμερα έναν άνδρα να κηρύττει με περισσότερη δύναμη. Δεν έχω δει έναν άνδρα να είναι τόσο γεμάτος με το Άγιο Πνεύμα. Και σαν ήμουν εκεί ένας ηλικιωμένος με το όνομα αδελφός Pittman έβαλε μερικά βιβλία μέσα στο χέρι μου, “Το πνευματικό μυστικό του Hudson Taylor,” “Η

αυτοβιογραφία του George Muller,” “Γιατί καθυστερεί η αφύπνιση” του Leonard Ravenhill και βιβλία για τους ανθρώπους που προσεύχονταν, όχι απλά προσεύχονταν, προσεύχονταν ώρες και ώρες και ώρες κάθε μέρα. Και βλέποντας ένα ζωντανό παράδειγμα την δύναμη του Αγίου Πνεύματος μπροστά μου κάθε Κυριακή και σε αυτά τα βιβλία με έκαναν να αντιληφθώ κάτι, ο Χριστιανισμός, αν και έχει να κάνει με το δόγμα, και το δόγμα είναι θεμελιώδες, είναι, το δόγμα είναι θεμελιώδες, είναι για την ζωή και την δύναμη. Είναι - η δύναμη να ζεις - Ο Παύλος λέει, “την ενέργεια, που ενεργείται μέσα μου με δύναμη.” Και σας λέω αυτή την μαρτυρία επειδή είναι απολύτως - Δεν μπορώ να καταλάβω την ζωή μου χωρίς αυτήν. Για κάποιο λόγο μετά από λίγα χρόνια που έγινα Χριστιανός ο Θεός άρχισε να εργάζεται μέσα μου μια ζωή προσευχής που δεν μπόρεσα ποτέ να αντιγράψω από τότε. Ξεκίνησε με μια ώρα την ημέρα, μετά δύο ώρες την ημέρα, μερικές φορές τρεις ώρες την ημέρα... Σχεδόν τρελό. Δούλευα σε μια καφετέρια για να συντηρώ τον εαυτό μου ενώ πήγαινα σχολείο μόλις επέστρεφα από εκεί πήγαινα στη βιβλιοθήκη, πήγαινα στο σπίτι από την βιβλιοθήκη στις 11 το βράδυ Προσευχόμουν μέχρι τις 1, 2,3 το πρωί και μετά σηκωνόμουν στις επτά το πρωί, επέστρεφα στις τάξεις... απλώς...αυτό συνεχιζόταν επί μήνες και μήνες. Ξέρω ότι αυτό ακούγεται σχεδόν τρελό σε σας αλλά αποφάσισα ότι ή θα γνώριζα το Θεό ή θα πέθαινα. Ήμουν Χριστιανός, ήξερα τον Θεό, ήμουν αναγεννημένος, αλλά υπήρχε αυτό το πράγμα, να Τον γνωρίσω και ότι η δύναμη Του μπορούσε να είναι μια πραγματικότητα στη ζωή μου. Και είπα, “Θα μπω σε αυτή τη ντουλάπα και δεν θα βγω έξω μέχρι ο Θεός να έρθει να με συναντήσει - ούτε που ήξερα τι σήμαινε αυτό - ο Θεός να με συναντήσει ή να πεθάνω. Κοιμήθηκα μετά από 15 λεπτά και όλοι οι συγκατοικοί μου ήρθαν σπίτι 3 ώρες μετά και με βρήκαν κοιμισμένο στη ντουλάπα. Νόμισαν ότι τρελάθηκα εντελώς. Έτσι άρχισα να βάζω τον συναγερμό στο ρολόι μου κάθε 15 λεπτά επειδή ακόμα και σήμερα - επειδή εργάζομαι σκληρά, μερικές φορές όταν προσεύχομαι αποκοιμάμαι και έτσι όταν χτυπούσε ο συναγερμός, με ξυπνούσε, και άρχιζα να προσεύχομαι, Τον έβαζα και πάλι και επί μήνες το μόνο που προσευχόμουν ήταν αυτό, “Κύριε, έχουν περάσει 47 ημέρες μέχρι τώρα... και ακόμα δεν ήρθες. Εσύ είπες ότι αν σε γύρευα, θα σε έβρισκα.” Και μετά, “Κύριε, έχουν περάσει 93 ημέρες.” Και το μόνο που έκανα επί ώρες είναι να κάθομαι εκεί και να λέω, “Περιμένω, δεν θα φύγω. Δεν θα φύγω” και απλά καθόμουν εκεί. Όλοι πήγαν σε μια κατασκήνωση νέων, κάποια κατασκήνωση του κολεγίου την άνοιξη, δεν θα το ξεχάσω αυτό ποτέ. Και ήξερα ότι ο Κύριος με ήθελε να πάω έξω στο Hill Country του Δυτικού Texas, και πήγα εκεί έξω, 3 - 3.5 μέρες και αν κάποιος με έβλεπε, θα καλούσε τις αρχές. Ήμουν στην κορυφή κάποιου λόφου - έφτασα στο σημείο να αρπάζω πέτρες και να τις ρίχνω όσο πιο ψηλά μπορούσα στον ουρανό λέγοντας, “Αυτή χτύπησε την πόρτα; Αυτή χτύπησε την πύλη; Με άκουσες;! Είμαι ακόμα εδώ! Που είσαι; Που είναι ο Κύριος, ο Θεός του Ηλίου;” Επέστρεψα στο σχολείο. Μια νύχτα φώναζα του Θεού... Δεν ήξερα τίποτα περί προσευχής, Ήμουν Χριστιανός για κάπου ένα χρόνο και κάτι - φωνάζοντας στο Θεό, “Είμαι ακόμα εδώ.” Περίμενα εκεί 3 ώρες μόνο λέγοντας, “Ακόμα εδώ. Εδώ είμαι. Ακόμα εδώ.”

Και ξαφνικά φώναξα, “Πατέρα...σε παρακαλώ...” Τώρα, μερικοί από εσάς θα διαφωνήσετε μαζί μου και δεν με νοιάζει, αλλά εκείνη την στιγμή, Ο Θεός ήρθε σε εκείνο τον τόπο με τέτοιο τρόπο που ρίχτηκα κάτω στο έδαφος και έμεινα εκεί ξαπλωμένος σε εμβρυική στάση καλύπτοντας το κεφάλι μου με τα χέρια μου, και σκεφτόμουν ότι κάπως ή βλασφήμησα ή με βαρέθηκε και κουράστηκε από αυτό που έκανα - ήμουν τόσο φοβισμένος, ξαπλωμένος εκεί, δεν μπορούσα να ελέγξω το σώμα μου. Δεν ξέρω πόσο διάρκεσε αυτό. Ήμουν πεισμένος ότι υπήρχαν πυροσβεστικές και αστυνομία και απ’ όλα έξω από το σύμπλεγμα διαμερισμάτων επειδή πιθανόν να υπήρχε φωτιά που κατέβαινε από τον ουρανό. Μετά δεν ξέρω για πόσες ώρες αλλά ήμουν γεμάτος από πολύ χαρά. Άνοιξε το

στόμα μου, και Παροιμίες και Ψαλμοί έβγαιναν, και όχι - μην φοβάστε δεν μίλησα με γλώσσες. Αλλά επί ώρες συνέχισα να μιλώ μεγάλα πράγματα για τον Θεό, θαυμαστά πράγματα για τον Θεό.

Τώρα, πες ότι θέλεις, εγώ σου λέω, τα κηρύγματα μου στους δρόμους, όλα άλλαξαν. Αγωνίζομαι ακόμα με την αμαρτία; Ναι. Μεταφέρω την αναζωπύρωση μέσα στη τσέπη μου; Σίγουρα όχι. Αλλά η παρουσία του ζωντανού Θεού είναι πιο αληθινή σε μένα μέσα σε αυτό το κτίριο τώρα, παρά την παρουσία όλων εσάς μαζί. Και το όλο πράγμα που ήθελα να σας πω είναι ότι ο Κύριος ο Θεός μας είναι περισσότερο από μια αλήθεια που εγώ σας προτείνω. Και ποτέ δεν μπορείτε να μου πείτε ότι οι άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης γνώριζαν περισσότερη από την παρουσία του Θεού από εμάς στη Καινή Διαθήκη στους οποίους η εκπλήρωση όλων των πραγμάτων έχει έρθει. Ότι ο Θεός είναι ένας υπερφυσικός Θεός, ότι στη προσευχή ένας άνθρωπος μπορεί να συναντήσει τον Θεό και ότι ο Θεός μπορεί να πλησιάσει έναν άνδρα ή μια γυναίκα σε τέτοιο βαθμό που δεν μπορούν καν - Καταλαβαίνω την Αποκαλυπτική γλώσσα τώρα - Ότι ένας από τους λόγους που ένας προφήτης γράφει σε τέτοια παράξενη γλώσσα είναι επειδή είναι στα όρια της τρέλα. Βλέπει πράγματα που ούτε το μυαλό μας μπορεί να αντιληφθεί. Η γλώσσα του δεν μπορούσε να εξηγήσει επειδή δεν μπορούσε να κατανοήσει. Το τι προσπαθώ να μεταδώσω στα παιδιά μου δια μέσον κάθε δόγματος- Τους θέλουμε να καταλάβουν τις ομολογίες. Τους θέλουμε να καταλάβουν τις αρχές και τις παροιμίες και τόσα πολλά άλλα πράγματα, αλλά το τι θέλω να δείτε είναι αυτό, ο Θεός μας είναι ένας ζωντανός Θεός. Και όπως ο Leonard Ravenhill συνήθιζε να λέει, “Όλοι θέλουν να δώσουν ένα καινούργιο ορισμό της Χριστιανοσύνης, αλλά ο κόσμος περιμένει για μια νέα επίδειξη της Χριστιανοσύνης,” Αυτά ήταν πράγματα που έγιναν θεμελιώδης για το υπόλοιπο της ζωής μου. Έτσι τώρα θα τελειώσουμε εδώ. Αλλά να σας πω αυτό. Όταν μιλούμε για αυτό, αναζητώντας τον Θεό και εμπειρίες, δύο ζωές ποτέ δεν είναι ίδιες, το τι συμβαίνει σε ένα πιστό δεν είναι απαραίτητο ότι θα συμβεί σε κάποιον άλλον. Δεν πρέπει να αναζητούμε εμπειρίες, αλλά πρέπει να αναζητούμε τον Θεό εν Χριστό. Αλλά το τι πρέπει να κρατήσουμε είναι αυτό: Υπάρχει Χριστιανοσύνη εκεί έξω, υπάρχει ένας Θεός εκεί έξω που περιμένει να Τον φωνάξουν και τολμηρά να Τον ακολουθήσουν. Και από τέτοια τόλμη παίρνει πολύ μεγάλη χαρά. Είναι κάπως έτσι, μερικές φορές είναι σαν να κοιτάζει κάτω στους αγγέλους και λέει, “Να έρχεται ο άγριος άνθρωπος πάλι,” Τέτοια αγριότητα. Ο Θεός χαίρεται σε αυτό. Ένα από τα αγαπημένα μου ποιήματα είναι, “Υπάρχει χαρά στο ταξίδι, ένα φως που μπορούμε να αγαπούμε στο δρόμο, Υπάρχει ένα δέος και μια αγριότητα στη ζωή, και η ελευθερία για εκείνους που υπακούν.” Ας προσευχηθώ.

Παρακαλώ επισκεφτείτε της ιστοσελίδα μας στο heartcrymissionary.com εκεί θα βρείτε πληροφορίες για την αποστολή μας, τον σκοπό μας, τα πιστεύω μας και τις μεθοδολογίες και εκτεταμένες πληροφορίες για τους ιεραπόστολους που μας είναι προνόμιο να υπηρετούμε.